

БОЙКО БОЙКОВ

ДНЕВНИКЪТ
НА ФЕНИКСА
ОТ ГНЕЗДОТО

ОТ СЪЩИЯ АВТОР

Птицата Феникс търси гнездо –
КК „Труд“ 2013 г.

На първа корица – Англия, Дж. Бранън, Пейзаж от
Китай, публикувана през 1847 г.

На четвърта корица – Франция, Б. Пикар, Местни
жители на Гвинея изпълняват техни ритуални
танци, публикувана през 1723 г.

© Бойко Бойков, автор, 2015 г.

© Бойко Бойков, илюстрации, гравюри от
колекцията на автора, 2015 г.

Книгоиздателска къща „Труд“, 2015 г.

ISBN 978-954-398-391-9

БОЙКО БОЙКОВ

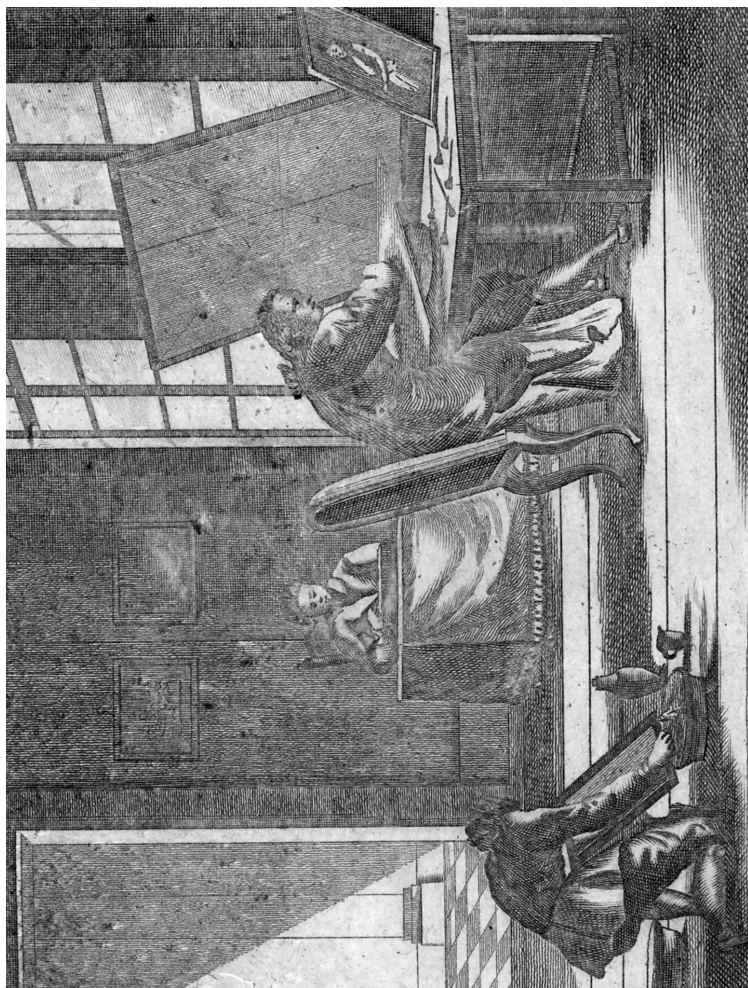
ДНЕВНИКЪТ
НА ФЕНИКСА
ОТ ГНЕЗДОТО

или

Още по Пътя към Дзен

*Агски къси разкази
с галерия гравюри в книга*

Книгоиздателска къща **trud**
2015

Русия, неизвестен автор, Гравьор, XVIII в.

Вместо увод

Белият лист пред мен ме предизвика да запиша онова, което се готвех да скрия от читателя. Онзи ръкопис, който и досега не е издаден – за белите коне и правилата на Нормативната граматика, вероятно ще остане неиздаден. Защото реших да се кача на тебеширените коне на Правилата. Това решение гоїде, след като „прочетох“ романът на гравюрата.

Когато преди години тръгнах за първи път през откраднатото от журналистическите задачи време по европейските букинисти, разгръщайки папка с гравюри, попаднах на холандски пейзаж, отпечатан върху егрозърнеста оризова хартия. В експертната справка бе записано: „офорт, Холандия, XVII век, неизвестен автор“. Изпитах вълнението от някакво озарение. Като че бях изправен пред откритие, чийто приоритет можеше да бъде само мой. Държах в ръцете си нещо, което ме свързваше със стотиците прочетени страници, разгърнати албуми и пребродени музейни зали.

Като се замисля днес, стигам до извода, че това преживяване е част от страстта на колекционера, която се ражда като Големия взрив във Вселената. Макар всеки път, когато съм го изпитвал по-късно, да е било различно. Защото откриването

6 на четири френски гравюри от XVI век, гравюра върху дърво на великия японец Хокусаи и други – от известни и неизвестни автори, са ми доставяли различно въздействие. И всяко от тези дирения е обогатявало моя „Въображаем музей“, където „цялото изкуство на света да е на една ръка разстояние от човека“ (Андре Малро).

Увляхох се по гравюрата, защото ми изглежда като журналистиката. Гравюри са изобразявали сцени от Библията, или учението на Буда и Конфуций. Гравюри са разказвали за един непознат свят по времето на усвояването на новите земи, гравюри са „информирали“ за войни и въстания, в гравюри е бликал народният хумор...

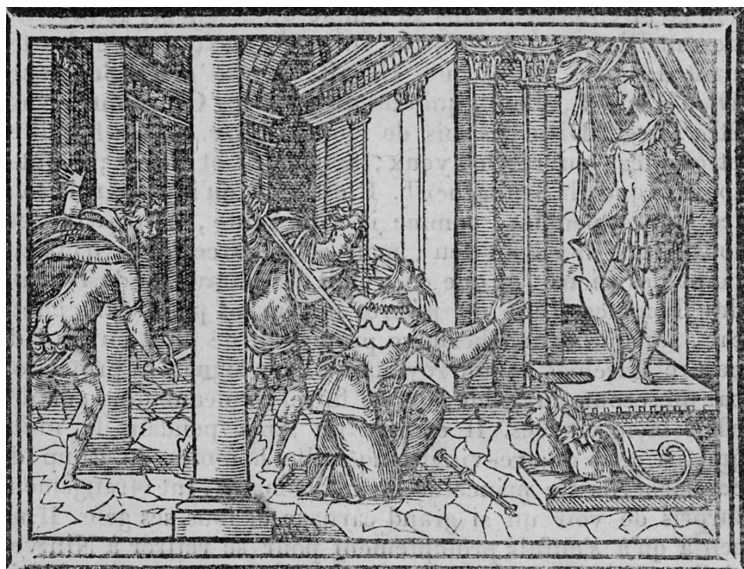
И също така нещо много важно – гравюри са запознавали художниците с творби на техни велики предшественици и съвременници, чиито творби по онова време те не са имали възможност да видят сами. Макар и да не представляли цялостно творбите на великите, тези гравюри носели достатъчно заряд от сюжета и рисунъка. И днес са ценени от галерии, музеи и колекционери въпреки забидните технологични висоти на репродукцията. Ценени са заради оригиналното, неповторимо и неуловимо присъствие на автора-гравьор, който в най-честия случай остава „Неизвестен“.

Гравюрата притежава ценности, които нито живописца, нито рисунката могат да „понесат“, защото техният уникален, неповторим дор

от самия художник характер ги прави твърде скъпи за плиткия гъжоб на всекидневието. Докато тиражираната гравюра, освен че е достъпна, има стойността на произведение на изкуството, което може да бъде срещнато в залите на голям музей. Това е писмеността на черното мастило. Изкуството ражда изкуство.

И тогава разбрах как гравюрата е била рисувана. С търпение и правила. Когато някоя чертичка натече, се заличава. На нейно място се полага друга. Същото е и с думите. Правилата в живописа, рисунката и гравюрата ме върнаха към Правилата на граматиката.

Черно-белият пейзаж спря гъха ми. Една малка точка в него свети. Дали не показва Пътя? Защото в гравюрата ЧЕТЕШ образи. Тя е писменост.

Франция, неизвестен автор, гравюри на дърво, XVI в.

ОГНИЩЕ

9

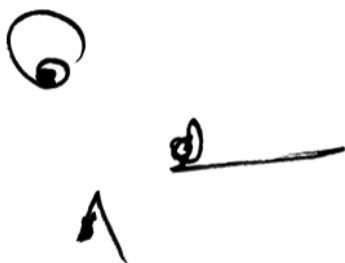
Стържа чернилката от студеното
огнище. Слънчев лъч ме перва в ръцете.
Огън заигра между пръстите ми.

ПИСАНЕ

Драскам по белия лист. Точка, тире. Тире,
точка. Друга писменост.

10 ВСИЧКО Е ДО ВРЕМЕ

Седнал пред белия лист, трупам време.
Когато дойде мигът, ще го запиша.

ЗА КРАТКОТО ПИСАНЕ

Изписах белия лист. Този е втори. Колко
гълго пиша.

ГОСТЕНИН НА ПРАГА

11

Стълбището изскърца. Ха, добре дошъл,
Гостенино, който и да си.

ИГРА

Утрото грейна в прозорците. Обръщам
се на другата страна. Напук на слънцето
няма да стана.

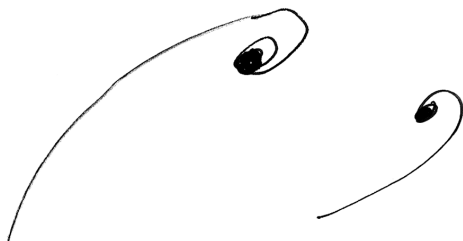
12 ЛЕТЕЖ

В жегата дишам трудно. Сълзи изскачат в очите ми. Кога остарях?

ЗЛАТНАТА ЯБЪЛКА

Захапах ябълка златна пармена. Сок по брадата ми. Знае ли Ева, че аз знам?

Капакът на прозореца заяде. Излезе вятър.
Цяла нощ ще хлопа.

IN VINO VERITAS

Разливам виното. Капчици по масата.
Забърсвам ги с ръкава на ризата.

14 СЛЕДИ ПО ПЪТЯ

Дъждът спря. Изгря слънце. Росата
запеча та крачките.

SMS

Щъркелът на комина затрака с клон.
Нещо важно имаше да каже. На женската и
малките. Игваше буря.

Кръгът на Луната е пълен. Шурците
полудяха. А жабите млъкнаха. Облак скри
Луната.

НА РАМЕНЕТЕ ТЕЖЕСТ

Забеля. Слагам шапка. Нека бие по гърба.